

943

18/11/59

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXVII Nr. 2

FEBRUARIE 1959

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116

Apare sub conducerea unui comitet

CUPRINS

<i>Biserica lui Dumnezeu</i>	P. Crișan
<i>Virtutea stăpînirii de sine</i>	St. Ștefănescu
<i>Harul și cunoștința Domnului</i>	Gh. Graur
<i>Gînduri de pace</i>	I. Dănețiu
<i>Impărțirea textului Sfintei</i>	
<i>Scripturi</i>	I. Bătrina-Voivodeni
<i>Curățenia persoanei și a locuinței.</i>	Curierul Adv.
<i>Ni-e scumpă pacea</i> — versuri —	I. Dănețiu
<i>Lucrări de primăvară</i>	
<i>Aerisirea și exercițiile corporale</i>	
<i>Cîntecul păcii</i>	Otto Hermann

P. CRIȘAN

BISERICA LUI DUMNEZEU

Sfîntul apostol Pavel scria efesenilor că : Biserica lui Dumnezeu pe pămînt este „trupul lui Hristos”. (Efes. 5, 23) Această definiție atît de surprinzătoare prin simplitatea ei, a fost inspirată sfîntului apostol Pavel prin Duhul Sfînt. Botezul este ușa de intrare a acestui organism viu. Membrii formează un tot cu acest corp și prin diferite funcțiuni, toți au parte obștească la privilegiile și răspunderile sale. Capitolele 12 din epistola întîia către Corințeni și 4 din epistola către Efeseni arată clar condițiile după care se conduce viața acestui organism : organizația sa și legăturile dintre diferitele sale părți. Subiect edificator, înălțător, demn de cele mai serioase gîndiri din partea noastră.

Nimeni să nu fie ispitit a crede că existența ei este ireală, eterică, spirituală, sau că are o dublă existență : una fizică, văzută, și alta spirituală, invizibilă.

Biserica are mandatul sau prerogativele pe care trebuie să le exercite ; și acestea le poate face numai o biserică cu existență reală ; căci cea spirituală, invizibilă, nu poate aduce la îndeplinire un astfel de mandat.

În Apoc. 12 ni se descrie în v. 6 situația Bisericii din timpul Evului Mediu și mai precis. situația Valdenzilor ; dar nimeni nu poate susține că ei nu aveau o organizație și o existență reală, vizibilă, cu conducere care îndeplinea serviciile divine și actele consacrate ca : botezul, căsătoria și Sfînta Cină.

Minunata exemplificare e folosită spre a ne da seama că Biserica lui Dumnezeu, e un corp viu, încheat, concret, unit. Ea are o existență reală, e o instituție cu scop pur religios, cu organizație proprie și cu principii bine definite.

În Biserică, Dumnezeu este autoritatea suverană, necontestată, sub scutul Căruia credincioșii se așează și rămân. Dumnezeu este Acela care învață și conduce prin mijloace alese de El: 1. Cuvîntul lui Dumnezeu; 2. Duhul Sfînt, locîtorul legitim al lui Hristos investit cu autoritatea divină, reprezentînd pe pămînt și în inimi pe Domnul Hristos, Capul Bisericii pe cînd Acesta își îndeplinește misiunea Sa de unic Mijlocitor în Sanctuarul ceresc pînă la revenirea Sa în slavă. 3. Instrumentele omenești rînduite de Dumnezeu în Biserică, după nevoile organismului și pentru folosul obștesc: 1 cor. 12, 27-30, 7-11. Să nu ne înșelăm cu gîndul că Biserica lui Dumnezeu pe pămînt este un organism anarhic, unde fiecare poate să facă tot ce i se pare lui că e bine și să turbure după bunul său plac viața Comunității impunînd vederile sale deosebite, spirîtul său tiranic, pizmurile sale personale sau reaua sa dispoziție, altor membre ale corpului.

Fiecare membru primește bunurile materiale și spirituale împărțite după buna plăcere și înțelepciune a Duhului, pentru folosul obștesc. Fiecare este dăruit cu un loc potrivit cu priceperea sa și trebuie să îndeplinească funcțiunea pe care i-o cere locul său pentru clădirea întregului organism. Fiecare parte sănătoasă își ocupă cu plăcere locul ei, fără nici o invidie, fără murmur, fără gelozie și fără ambiție dăunătoare; se obosește fără încetare, fără nici o preocupare de sine, țintind spre împlinirea rolului ei. În înțelepciunea Sa, Domnul a potrivit lucrurile așa fel, că prin legăturile strînse care trebuie să fie păstrate între toți credincioșii, creștin să fie unit cu creștin. În felul acesta instrumentul omenesc va fi făcut în stare să conlucreze cu divinul!

Sublim tablou, dar vai, cit de puțin pus în practică de un corp încovoiat sub blestemul mizeriei nedesăvîrșirilor și în care membrele nu se dăruiesc în rotul curentului singelui divin pentru a-i îngădui să le învieze. Să nu căutăm greșala la fratele nostru, ci la noi înșine. Să nu uităm că fiecare va avea să dea socoteală pentru el însuși în ceasul judecării de felul cum a folosit ocaziile, talentele și privilegiile, și de felul cum s-a achitat de funcțiunea sa deosebită. Atunci cea mai din urmă celulă va putea fi spre onoare sau spre întristare în aceeași măsură ca și cel mai de cinste dintre membre.

Și atunci cînd simțim greutatea propriei noastre nedesăvîrșiri și aceea a infirmităților care slăbesc corpul, să nu dăm ocazie descărăjării, așa cum ar dori diavolul, ci să privim la Isus, izvorul vieții nestricăcioase și îmbelșugate și să venim la El. Iată ce ne spune El: Nimic altceva în lume nu este atît de scump pentru Dumnezeu ca Biserica Sa.

Așa slabă și nedesăvîrșită cum ar putea să pară, Biserica este totuși singurul obiect asupra căruia Hristos Își îndreaptă în chip deosebit atenția Sa. Ea este locul dezvoltării harului Său în care El Își găsește plăcerea să-și descopere puterea Sa pentru transformarea inimilor.

ORDINEA ÎN BISERICĂ

Hristos a investit Biserica Sa cu autoritatea spirituală, Dumnezeu consfințind în ceruri hotărîrile celor credincioși. Mat. 18, 18. Ne este dat, între multe altele, un exemplu minunat în cap. 5 din Faptele Apostolilor prin moartea lui Anania și Saffira, loviți pentru faptul de a fi mințit pe Duhul Sfînt reprezentat prin apostol, în capul Bisericii. Pentru ea, pentru bunul mers al lucrării lui Dumnezeu, și pentru binele nostru personal, este absolut necesar să înțelegem bine aplicarea principiului autorității în ceea ce ne privește pe noi.

Autoritatea divină este dată corpului în întregime. Principiul acesta fundamental, atîta timp cit este respectat și recunoscut, exclude din capul locului arbitrarul. „Dumnezeu n-a stabilit nici o putere dominatoare în biserică adventă spre a controla întregul corp sau spre a controla vreo ramură oarecare a lucrării. El nu s-a îngrijit ca răspunderea administrării să stea numai asupra unei mici grupe de persoane. Răspunderile sînt împărțite între un mare număr de persoane competente.

Fiecare membru al Comunității are un vot la alegerea slujbașilor Comunității. Comunitatea prin delegații ei alege pe slujbașii Conferinței. Delegații aleși de Conferințe aleg slujbașii Uniunii. Prin această rînduială, fiecare Comunitate și fiecare persoană aparte, fie direct sau prin reprezentanți, are un vot în alegerea persoanelor care să poarte răspunderile cele mai mari ale Uniunii. Biserica nu poate prospera de cît în măsura în care ea recunoaște și respectă organizația și autoritatea pe care Dumnezeu a stabilit-o în sinul ei.

VIRTUTEA STĂPÎNIRII DE SINE

STĂPÎNIREA FIRII

Cel încet la minie prețuiește mai mult decît un viteaz, și cine este stăpîn pe sine mai mult decît cine cucerește cetăți". Prov. 16,32.

Multe sînt virtuțile ce trebuie să fi văzute în viața unui creștin și care să dovedească faptul acesta că este părtaș de fire dumnezeiască; dar cea mai înaltă dovadă a nobleței unui caracter creștin este *stăpînirea de sine*.

A fi cineva stăpîn pe sine, însemnează a ține eul sub disciplină, a rezista răului, a potrivi fiecare cuvînt, fiecare faptă după măsura de dreptate a lui Dumnezeu, după Legea Sa.

PRĂTUIREA STĂPÎNIRII DE SINE

Experiențele pe care, ani îndelungați, le-am făcut fiecare, ne dau convingerea că — în majoritatea cazurilor — lipsa de succes provine din lipsa de stăpînire de sine și de bun simț. În general este știut că fără stăpînire de sine, devii insuportabil în societate, și că stăpînirea de sine este generatoarea tuturor virtuților.

Stăpînirea de sine se dă pe față chiar în vorbire. Poate că nu există greșală peste care bătrînii și tinerii să fie mai dispuși a trece cu ușurință, ca vorbire pripită și ne-

răbdătoare. Ei socotesc că este o scuză îndestulătoare să spună: „Mi-am ieșit din fire, și nu mi-am dat seama ce am spus“. Alții zic: „Ah, eu sînt așa de sensibil, încît nu pot să suport nici cea mai mică observație“. Dacă o asemenea persoană ar exprima realitatea, ar zice: „Eu sînt atît de mulțumit de mine, și atît de îngîmfat încît nu voiesc să-mi spună nimănui nimic. Eu am judecata mea proprie; am dreptul să cred și să vorbesc cum îmi place mie“. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu tratează așa de ușor chestiunea aceasta, ci zice: „Dacă vezi un om care vorbește nechibzuit, poți să nădăjduiești mai mult de la un nebun decît de la el“. „Omul care nu e stăpîn pe sine este ca o cetate surprată și fără ziduri“. Prov. 29,20; 26,12; 25,28. Cea mai mare parte din neplăcerile vieții, supărările și iritațiile ei, se datoresc firii neastimpărate. Într-o singură clipă, printr-un cuvînt pripit, pătimaș, neatent, poate fi pricinuit un rău pe care o pocăință de o viață întregă nu-l poate îndrepta.

Toți acei care doresc să trăiască cu temere de Dumnezeu se află sub obligația sfîntă de a-și păzi spiritul și de a exercita stăpînirea de sine cînd sînt iritați. În inima noastră este un egoism firesc și stricat care nu poate fi biruit decît prin cea mai aspră disciplină a stăpînirii de sine.

În tăcere există o putere minunată. Cînd ni se spune cuvinte necugetate, să nu răspundem în același chip. „Nu răspunde nebunului după nebunia Lui, ca să nu semeni cu el“. „Este o cinste pentru un om să se ferească de certuri“. „Începutul unei certe este ca și slobozirea unor ape“. „Dar, ce face farmecul unui om este bunătatea lui“. Prov. 26,4; 20,3; 17,14; 19,22.

Cuvintele rostite ca răspuns celui infuriat, lucrează ca un bici, făcînd ca furia să ajungă mai mare. Dar minia întîmpinată prin stăpînire de sine și tăcere, potolește furtuna.

Prin propria noastră putere este greu să ne stăpînim înclinațiile firii. Dar prin ajutorul Domnului Hristos putem să căpătăm stăpînirea de sine. Prin tăria Lui, credinciosul poate să aducă gîndurile și cuvintele sale la ascultare de voința lui Dumnezeu. Religia lui Hristos aduce simțimintele noastre sub stăpînirea cugetării și pune în rînduială pornirile firii. Prin această influență, firea pripită se îmblinzește iar inima se umple de răbdare și stăpînire de sine. Pentru această nobilă lucrare, invitația Domnului Hristos ni se adresează fiecăruia zicînd: „Veniți la Mine... și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima“ Mat. 11,22,29.

HARUL ȘI CUNOȘTINȚA DOMNULUI

Apostolul Petru își încheie cea de a doua epistolă sobornicească sau generală a sa adresată întregii Biserici, cu îndemnul la creșterea în harul și în cunoștința Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos. Dorința aceasta este îndreptățită și necesară. Realizarea ei aduce cu sine bucurie, mulțumire și voce bună.

Privind lucrurile din punct de vedere spiritual, rămânem surprinși, cite sfaturi și cite îndemnuri sînt date în această privință.

Apostolul Petru urmărește mai departe firul acestei interesante cugetări și dă comunităților îndemnuri ca acestea :

„Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire și, ca niște prunci născuți de curînd să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mîntuire”. 1 Petru 2, 1. 2

Apostolul arată și sensul sau direcția în care dorește să crească cei cărora li se adresa. El zice : „Pentru ca prin El, — prin Cuvîntul lui Dumnezeu — să creșteți spre mîntuire”. Cei ce doresc mîntuirea, trebuie să ajungă să-și însușească niște caractere deosebite așa cum tot apostolul Petru zice în 2 Petru 3, 11 u. p. : „Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfîntă și evlavioasă ?”.

Caracter înseamnă totalitatea însușirilor prin care se manifestă cineva.

Cu o asemenea învățătură dată chiar din primele zile ale vieții, atunci cînd impulsivitatea este mai puternică, și cererea pentru o mai mare stăpînire de sine și curățenie devine mai urgentă, unde sînt pazele virtuții ?

În cele ce urmează, vom stărui cu deosebire asupra unei lacune, a unei slăbiciuni din caracterul nostru, despre care vorbește Apostolul Petru în textul citat, și anume :

VORBIREA DE RĂU SAU CLEVETIREA

Dicționarul explicativ al cuvintelor limbii romîne, explică astfel verbul a cleveti : „A răspîndi calomnii despre cineva ; a critica cu intenția de a prezenta pe cineva într-o lumină defavorabilă ; a vorbi pe cineva de rău ; a defăima, a birfi, a ponegri”. Din moment ce apostolul Petru atrage atenția și îndeamnă : „Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire, pentru ca să creșteți spre mîntuire”, înseamnă că și pe vremea sa, erau persoane care se îndeletniceau cu astfel de vorbiri rele, și își puneau în primejdie mîntuirea lor proprie.

În procesul creșterii, este un nivel numit desăvirșirea. Despre acest nivel, apostolul Iacov zice : „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvirșit și poate să-și țină în frîu tot trupul”. Cu ea binecuvîntăm pe Domnul, și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oamenii care sînt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese și binecuvîntarea și blestemul ! Nu trebuie să fie așa frații mei ! Oare din aceeași vină a izvorului țîșnește și apă dulce și apă amară ? Frații mei, poate oare un smochin să facă măslină, sau o viță de vie să facă smochine ? Nici apa sărată nu poate da apă dulce. Cine dintre voi este înțelept și priceput ? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blîndețea înțelepciunii ! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus ci este pămîntească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este întii, curată, apoi pașnică, blindă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune,

fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănită este semănată în pace pentru cei ce fac pace'. Iacob 3, 6-18.

MOARTEA ȘI VIAȚA STAU ÎN PUTEREA LIMBII

Limba, — zice dicționarul, — este partea cărnănoasă, musculoasă și mobilă din gură, la om și la animale, organul principal al gustului și al vorbirii. Biblia mai zice despre limbă că : „Moartea și viața sînt în puterea limbii; oricine o iubește îi va minca roadele“. Prov. 18, 21. De folosirea limbii depinde fericirea sau nenorocirea cuiva, după cum el o folosește : în bine sau în rău. (1 Petru 3, 10).

Procedarea înțeleptului Esop, scoate foarte clar în evidență faptul acesta.

Într-o zi filozoful Xantos dorind să invite mai mulți prieteni ai săi la masă, trimise pe sclavul său Esop în piață să cumpere de acolo „tot ce e mai bun“ pentru gătit.

— „Te voi învăța“, zise sclavul în sine, „să precizezi mai bine dorințele tale, fără a impune tăcerea unui sclav“.

Sclavul se duse în piață și cumpără numai limbi pe care le găti în tot felul de sosuri. Mai întii oaspeții laudară alegerea acestor bucate ; la urmă însă, văzînd că toate felurile nu erau decît limbi, începură să discute neplăcut bucătăria casei.

— „Nu ți-am poruncit să cumperi tot ce e mai bun de gătit din piață?“ se răsti Xantos la sclav.

— „Dar, stăpîne“, răspuse sclavul, „ce poate fi mai bun decît limba ? Nu este ea organul adevărului, al rațiunii, și al binelui ?“

— „Bine“, zise Xantos, care voia să-l păcălească. „miine voi avea pe aceeași musafiri la masă. Să cumperi de data asta „tot ce e mai rău“ din piață. Doresc să dăm și alte feluri de bucate“.

Esop cumpără iarăși limbi și a doua zi servi aceluiași musafiri aceleași feluri de bucate cu limbă. Musafirii, firește, n-au fost tocmai mulțumiți și stăpînul veni să mustre din nou pe sclav :

— „Nu ți-am spus să cumperi de data asta tot ce e mai rău din piață ?“

— „Da ce poate fi mai rău decît limba, stăpîne ? Dacă pe de o parte se zice că ea e organul adevărului, al rațiunii, și al binelui, pe de altă parte este și organul minciunii, al birfirii și al calomniei !“

Între cele șapte lucruri urite Domnului este și limba mincinoasă. Prov. 6, 16-19.

SĂ NU CONDAMNĂM ÎN MOD PRIPIT

În Proverbe 13, 3 citim : „Cine-și păzește gura, își păzește sufletul ; cine-și deschide buzele mari alcargă spre picirea lui“.

Un proverb înțelept zice : „Mai bine să măsoari de șapte ori și să tai odată“. Aceasta însemnează că, în lucrurile care au urmări ireparabile, trebuie să se cugete bine înainte de a se înfăptui.

CLEVETIREA POATE FI VINDECATĂ

Este destul să zici celui care vine să-ți aducă o acuzație falsă despre altul :

— Ești negreșit sigur că cele ce îmi spui, sînt adevărate ?

— Da, negreșit, pentru că toată lumea vorbește despre acest lucru.

— În cazul acesta, vrei să discutăm știrca și cu cel în cauză ?

— Nu, pentru că n-aș vrea să știe acea persoană că eu v-am spus ceva despre ea...

— Atunci pentru ce-mi spui aceste lucruri ?

Dacă oamenii cinstiți ar lua o astfel de atitudine contra vorbitorilor de rău, ei ar tăcea negreșit.

Psalmistul se ruga astfel cu privire la vorbire : „Pune, Doamne o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele ! Ps. 141, 3

Apostolul Pavel, sub inspirația Duhului Sfînt, scria în privința aceasta următoarele : „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Vorbiți între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești ; cîntați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură ; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. Să nu întristați pe Duhul Sfînt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua rîscumpărării. Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri : de minie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase care v-ar putea ieși din gură.

Fie ca aceste îndemnuri sfînte să ne ajute la o armonioasă creștere a caracterului pe care apoi, punîndu-le în practică, să dovedim în afară virtuțile Celui ce ne-a chemat din întunec la lumina Sa minunată.

GÎNDURI DE PACE

Problema păcii a constituit în toate timpurile problema de căpetenie a omenirii. Pacea, a fost și este una din marile binecuvântări ale lumii, de care este legată pro-

pășirea și bunul mers al vieții oamenilor, din toate punctele de vedere. Viața economică, socială, culturală și întreaga structură a vieții au fost și sint strins legate de un

climat de pace, cînd se dă posibilitatea realizării unui adevărat progres pentru omenire.

În timp de pace, toate eforturile pot fi îndreptate înspre ridicarea socială, culturală, economică și științifică, a omului, spre deosebire de vremurile de frămîntări, agitații, și războaie. În astfel de împrejurări într-un timp relativ destul de scurt, se distrug imense valori și se pierd milioane de vieți, iar alte milioane rămîn în urmă fără sprijin și nenorocite. Drumurile rămîn pline de schilozi, orfani, văduve și bătrîni lipsiți de cel mai necesar sprijin al vieții.

Conducătorii de popoare, legați cu adevărat de popoarele lor, și totodată interesați de bună starea omenirii, depun toate eforturile pentru a zădărnici ivirea din nou a unor astfel de împrejurări. Totodată se depun eforturi ne mai întîlnite în istoria lumii noastre, pentru prosperarea economică, socială, culturală și științifică. Ochii noștri au ajuns să vadă și urechile noastre au ajuns să audă, despre lucruri descoperite de știință, care păreau pînă nu de mult, niște imaginații îndrăznețe, și sintem în privința acesteia abia la începutul unei noi ere. De aceea, mai mult decît ori cînd în istoria ei, destul de zbuclămată, omenirea are astăzi nevoie de pace, pentru progresul ei, și pentru realizarea unor țeluri și mai mărețe.

Zilele pe care le trăim noi sint zile mari. Niciodată în istoria lumii, nu s-a depus atita efort pentru îndepărtarea cauzelor nesiguranței și primejdiei războiului dintre oameni.

Noi, ca urmași ai Domnului Hristos, care este numit, „Domnul Păcii“, sintem chemați să depunem toate eforturile, pentru apărarea și promovarea adevăratului spirit de pace între oameni.

Învățătorul divin a recomandat tuturor fiilor oamenilor, să trăiască în pace. El a făcut apoi din urmașii Săi, soli propovăduitori ai păcii. și aceasta, atît cu vorba, cît și cu faptele vieții lor zilnice. El este gata să întărească eforturile celor ce binevestesc pacea, a celor ce binevestesc cele bune.

Iată o însărcinare, iată o solie, la care urmașii lui Hristos, sînt chemați astăzi că cugete profund. Urmăriți deci cu toții pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu.

În acelaș timp să depunem toate eforturile pentru îndepărtarea păcatelor din inimă, pentru ca făgăduințele lui Dumnezeu să se împlinească și cu noi. Fericiți făcătorii de pace, căci ei, fii ai lui Dumnezeu se vor chema.

Păcatele au minșit multe suflete care au slujit lui Dumnezeu...

Cimpul trebuie curățat. Toți accia care cheamă numele lui Hristos, trebuie să vegheze, să se roage și să păzească intrările sufletului; pentru că Satana la lucru poate ca să strice, dacă i se oferă cea mai mică posibilitate.

Apostolul Pavel adresează credincioșilor o dorință fierbinte cînd zice: „Însuși Domnul Păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel“, 2 Tes. 3,16; și Domnul Păcii dorește să ne dea această pace, dacă inimile noastre se vor despărți de păcat.

Domnul Dumnezeu să facă ca pacea Lui, să sălășluiască în inimile noastre și să depunem apoi toate eforturile pentru realizarea și apărarea păcii, pretutîndeni, cum și în țara noastră, pentru bucuria și fericirea ce decurg din ea, nu numai pentru noi, ci și pentru semenii noștri.

BISERICA LUI DUMNEZEU

(urmare din pag. 2-a)

DECLARAȚII LA CARE SĂ LUĂM AMINTE

Dumnezeu a așezat în Biserică un glas care trebuie să îndrume pe membrii ei.

Biserica este autoritatea lui Dumnezeu delegată pe pămînt... Majoritatea Bisericii este o putere care trebuie să călăuzească pe fiecare dintre membrii ei.

Dumnezeu are pe pămînt o Comunitate, care e formată din aleșii Săi, care țin poruncile Sale. El nu conduce indivizi răsăriți la întimplare, unul ici, altul colo, ci El conduce pe toți.

RESPECT FAȚĂ DE ORGANIZAȚIA BISERICII

Mulți nu-și dau seama de caracterul sfînt al legăturilor Bisericii. Felul lor de a fi arată că ei înalță judecata lor proprie mai presus decît aceea a obștei Bisericii și nu caută să ia seama asupra lor înșile ca să nu încurajeze un spirit de împotrivire față de glasul ei. Cei care au o poziție de răspundere în Biserică pot avea defecte obișnuite ca și ceilalți oameni și pot greși în hotărîrile lor; dar cu toate acestea Biserica lui Hristos pe pămînt le-a dat o autoritate care nu poate fi ușor desconsiderată.

După cum toate membrele corpului nostru se unesc pentru a forma corpul întreg, și după cum fiecare își îndeplinește funcțiunea sa ascultînd de inteligența care guvernează întregul corp, tot astfel membrii Bisericii lui Hristos trebuie să fie uniți într-un corp simetric, supus conducerii sfînte a întregului corp.

Dumnezeu a investit Biserica cu o autoritate specială și cu o putere pe care nimeni dintre noi nu este îndreptățit s-o nesocotească, căci făcînd aceasta, vocea lui Dumnezeu este disprețuită.

A neglija și a disprețui pe accia pe care Dumnezeu i-a ales să poarte răspunderile de conducere însemnează a lepăda mijloacele pe care El le-a stabilit pentru binele credincioșilor Săi.

În lumina celor arătate o concluzie este de neînlăturat.

Orice biserică adventă, oricare ar fi pretențiile ei, care se organizează în cadrul său în afara Bisericii, refuzînd să recunoască autoritatea sa și să i se supună, nu poate fi de la Dumnezeu, pentru că ea calcă în picioare principiile divine arătate lămurit în Biblie și Spiritul Profeției. În loc de a aduce reforma vestită în Mărturie, va face ceea ce au făcut și alte biserici asemănătoare înaintea ei. Ea va sfîrși prin dezbinare, schismă, pierzînd sufletele pe care Satan le caută. Să nu ne dăm înapoi așa ușor de la calea noastră cea dreaptă, ci să studiem cu liniște și cu rugăciune îndrumările Spiritului profeției, spre a vedea ce spune el de fapt în ansamblul învățăturii sale, și nu ceea ce unii au interesul să spună pentru a ajunge la tainicele lor rătălmăciri.

Cu toate slăbiciunile sale, neajunsurile sale, greșeli-le sale atît de evidente, totuși Biserica își urmărește lucrarea ei și înaintează în îndeplinirea planului divin. Să ne adunăm puterile pentru atingerea unei vieți tot mai morală, aleasă și curată.

ÎMPĂRȚIREA TEXTULUI SFINTEI SCRIPTURI

Vechiul Testament. Textul Vechiului Testament era scris fără întreruperi, adică fără distanțe între cuvinte. Firește, un astfel de text se citea foarte greu. De aceea, pentru a se înlesni citirea, încă de timpuriu s-a început a se despărți un cuvânt de altul, printr-un punct.

Pe inscripțiunea regelui moabit Meșa care datează din sec. IX în. de Hr., numită piatra moabită (2 Regi 3,4) și pe inscripțiunea Siloamului, precum și pe alte inscripțiuni semitice, se observă că sint despărțite cuvintele unele de altele printr-un punct. Aceasta ne îndreptățește să credem că în vremea când s-au făcut aceste inscripțiuni evreii obișnuiau deja să separe fiecare cuvânt al textului sfânt în acelaș fel. În Pentateucul Samarinean, după fiecare cuvânt e pus punct. Acelaș lucru se întâmplă în traducerile grecești.

În cele din urmă se face un pas înainte. Se începe a se scrie cuvintele separat, lăsându-se loc gol între ele. Aceasta se întâmplă mai ales în momentul când devine predominant scrierea cvadrată.

Împărțirea textului în stihuri (pesukim) de asemenea s-a cunoscut la un moment dat. Mai întâi s-au împărțit în stihuri cărțile poetice și anume: Psalmii, Iov și Proverbele, așezându-se fiecare membru ritmic în șiruri, denumite stihuri, (grecește-stihoi; evrește — pesukim). Au urmat apoi Cântarea Cântărilor, Eclesiastul și unele părți poetice ca

Deuteronom 32, Exodul 15, Judecători 5 și 2 Samuel 22,1-51. Mai târziu se împărțiră și cărțile prozaice în porțiuni mici, despărțindu-se unele de altele prin două puncte (:). Pentru aceste porțiuni se folosea tot denumirea de stihuri sau versete. De notat, însă, este faptul că ele nu erau numerotate așa cum le avem astăzi. După cum vedem mai jos, numerotarea versetelor s-a făcut abia mai târziu.

Pentru scopuri gramaticale și critice, iudeii au împărțit textul în capitole numai *sedarim* (pluralul de la *sadar*-ordine). Pentateucul avea 154 de *sedarim*, Estera 5, Daniel 7, Ezra și Neemia 10. Cronicile 25, iar întreg Vechiul Testament 446. Cele 154 de *sedarim* ale Pentateucului mai serveau iudeilor palestinieni și în scopul de a citi întreg Pentateucul în decursul unui ciclu de 3 ani.

Împărțirea textului în capitole așa cum se află astăzi în Bibliile ebraice, a fost împrumutată de iudei de la creștini. Istoricul acestei împărțiri la creștini este următorul: În secolul al XIII-lea textul Vulgatei s-a împărțit în capitole spre a înlesni compunerea de concordante biblice. Cel care a făcut împărțirea Vulgatei în capitole este, după cercetările mai noi, arheiepiscopul Ștefan Langton din Canterbury. Acesta a făcut lucrarea de împărțire în anul 1205. Cea dintâi concordanță biblică a compus-o cam pe la anul 1240 cardinalul Hugo de St. Caro. Împărțirea pe capitole a lui

Ștefan Langton, a folosit-o pentru prima oară între evrei Isac Nathan în Concordanța sa ebraică (1437-1448). Mai târziu a folosit-o și Daniel Bomberg în a doua ediție a Bibliei lui din 1521.

Numerotarea versetelor s-a făcut pentru prima oară în Pentateucul editat de Sabbioneta la 1557, iar în întreg Vechiul Testament s-a făcut abia la anul 1661. În Psaltirea editată de Sabbioneta la anul 1556 are număr fiecare al cincilea verset.

Înainte de împărțirea textului pe capitole și versete, o citare exactă a locurilor din Sfinta Scriptură era imposibilă. În Noul Testament locurile din Vechiul Testament sint citate cu formule foarte vagi. Astfel locul din Isaia 62, 11 și Zaharia 9,9 este citat de evanghelistul Matei cu preambulul: „toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce fusese vestit prin protocolul care zice“... „Locul din Exod 3,6. Evanghelistul Marcu îl citează indicînd „cartea lui Moise, în locul unde se vorbește despre rug“. Unii autori ai Noului Testament sint ceva mai preciși numind cartea din care citează sau pe autorul ei. (1 Cor. 14,21; Rom. 9,28; 9,25; 11,9). Acest mod nedeterminat de citare îl întrebuițează și așa numiții Părinți bisericești, scriitorul iudeu Filo, și alții scriitori iudei de mai târziu.

Noul Testament. Am arătat deja că în manuscrisele Noului Testament se întrebuițează scrisul fără întreruperi, fără accente, și fără

semne de punctuație. Textul se scria în 3 sau 4 coloane pe fiecare pagină.

Cea mai veche împărțire a textului Noului Testament datează din secolul al V-lea. Eutaliu, diacon în Alexandria, a împărțit la anul 458 epistolele apostolului Pavel, Faptele Apostolilor, cele șapte epistole sobornicești (Jacob, 1 și 2 Petru, 1, 2 și 3 Ioan, precum și Iuda) și probabil și Evangheliile în șiruri care conțineau atâtea cuvinte cîte se puteau rosti fără oprire (dintr-o răsuflare). Cuvintele astfel orînduite într-un șir formau ceea ce se numește un vers sau un stih (grecește- stihus). Felul acesta de a scrie textul s-a numit *măsura versului* sau *stihometrie* (grecește-stihometria) pentru că fiecare șir era măsura în ce privește cuvintele pe care avea să le cuprindă. Ideia unei atare împărțiri, a împrumutat-o Eutaliu, probabil, de la cărțile poetice ale Vechiului Testament care mai de mult erau împărțite în stihuri. Versurile sau stihurile lui Eutaliu nu erau numerotate. Însă la sfîrșitul fiecărei cărți se menționa numărul stihurilor. Eutaliu a întrebuițat și accente, care însă mai tîrziu s-au dat uitării.

Pentru a economisi spațiu, mai tîrziu se scriseră stihurile la rînd (adică unul după altul), punîndu-se între ele un punct. În felul acesta luă naștere interpuncțiunea, adică folosirea semnelor de punctuație. În forma de astăzi, s-a dezvoltat interpuncțiunea abia după inventarea ti-

parului. În Noul Testament s-au introdus semnele de punctuație în secolul al XVI-lea de tipograful parisian Robert Stefanus.

Împărțirea textului în pericope tăieturi sau capitole e foarte veche. Nu se știe însă cine și cînd a introdus-o mai întii. Cea mai veche împărțire cunoscută este a lui Amoniu din Alexandria (pe la anul 230-250). Acesta, pentru a înlesni compararea locurilor paralele din Evangheliu, a împărțit Evangheliile în porțiuni mai mici, în capitole și apoi a adăugat la textul Evangheliei după Matei locurile paralele din celelalte Evanghelii, alcătuiind astfel o armonie a Evangheliilor. Eusebiu le numește tăieturi, pericope.

În secolul al IV-lea, Eusebiu de Cesareea a alcătuit 10 canoane sau table paralele. Aceste canoane arată locurile comune la toți evangheliștii (canonul I) numai la trei (canonul II, III și IV) numai la doi (canonul V, VI, VII, VIII și IX) și în cel din urmă locurile ce se află doar la un singur evanghelist (canonul X; a) Matei; b) Marcu; c) Luca și d) Ioan).

În veacul al VI-lea un autor necunoscut a făcut o împărțire a textului în stihuri. Autorul necunoscut a realizat această împărțire, contopind mai multe capitole la un loc și obținînd astfel porțiuni mai mari, numite titluri de la faptul că pe marginea manuscrisului, cu culoare roșie se arăta în puține cuvinte, sub formă de titlu, cuprinsul a-

celei porțiuni. Teofilact și Eutimiu Zigabenu întrebuițează împărțirea în titluri.

De odată cu stihometria, Eutaliu împărți Evangheliile, Faptele Apostolilor și epistolele în 57 de părți, fiecare. Aceste părți, urmau să se citească în cele 53 de duminici de peste an și la cele 4 sărbători mari (Crăciunul, Paștile, Înălțarea Domnului și Rusalțiile).

Împărțirea în capitole și versete așa cum o avem astăzi datează din secolul al XIII-lea. A făcut-o cardinalul Hugo de St. Caro (m. 1262) cel care pe la anul 1240 a compus cea dintii concordanță biblică. De fapt, împărțirea textului pe capitole a făcut-o englezul Ștefan Langton, cu cîțiva ani mai înainte. Ceea ce a realizat în plus cardinalul Hugo de St. Caro este că a numerotat capitolele așa cum le avem astăzi. Împărțirea pe capitole și numerotarea acestora, realizate prin cei doi a trecut p.în Isac Nathan în cea mai veche concordanță ebraică, pe care Isac Nathan a terminat-o la 1448, dar care s-a tipărit abia la 1523. Cea dintii ediție tipărită a Bibliicii care conține împărțirea pe capitole este aceea a lui Daniel Bomberg (Veneția 1529).

Numerotarea versetelor a făcut-o mai tîrziu în secolul al XVI-lea tipograful parisian Robert Stephanus care în anul 1551 a scos ediția greco-latină a Noului Testament cu versetele numerotate. Acelaș lucru l-a făcut Robert Stephanus și în ediția latină a Bibliicii tipărită la 1555.

CURĂȚENIA PERSOANEI ȘI A LOCUINȚEI

Unul din motivele preocupării de problema sănătății este și cunoștința pe care o avem că există o strinsă legătură între starea fizică și cea spirituală. Vom fi gata deci a apela la îndrumările bune și la sfaturile folositoare ori din ce izvor potrivit ar veni.

În Biblie, în instrucțiunile date de Dumnezeu vechiului Israel, se stăruiește foarte mult asupra principiilor curățeniei persoanei și a locuinței acesteia. Sunt multe îndemnuri credincioase cu privire la păstrarea sănătății. Fără îndoială că unele din legile noastre moderne de sănătate și carantină își au originea în regulile de sănătate ce au fost date vechiului Israel. Celui ce devenea necurat din diferite motive, i se cerea să-și spele hainele. Contaminarea datorită altor izvoare, cerea ca cel în cauză să fie izolat de tabără, o zi, rămânând necurat pînă seara. Și în cazul unor boli mai serioase, procesul de curățire cerea arderea îmbrăcăminții și chiar a casei în care cel bolnav a locuit. Lev. 13,39-59 ; 14,33-45.

În timpul călătoriei lui Israel prin pustie, o strictă atenție a fost dată curățeniei. Motivul pentru aceasta era : „Căci Domnul Dumnezeu tău merge în mijlocul taberei tale, ca să te ocrotească și să-ți dea în mînă pe vrăjmașii Săi dinaintea ta ; tabăra va trebui deci să fie sfîntă... „Deut. 23,14. Mai înainte ca Dumnezeu să Se coboare pe muntele Sinai și să proclame cu propriul Său glas cele zece porunci, taberii lui Israel i s-a cerut să-și spele hainele și să curățească tabăra de orice necurățenie. Ex. 19,10.

Acest principiu al curățeniei este subliniat în Scripturile Noului Tes-

tament. Credincioșii sînt somați de către apostoli : „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea pînă la capăt, în frica de Dumnezeu“. 2 Cor. 7,1.

În instrucțiunile speciale ce au fost date bisericii de azi, curățenia persoanei și a locuinței este puternic scoasă în relief.

Neglijarea curățeniei va aduce boală. Boala și moartea înainte de vreme, nu vin fără cauze. Friguri persistente și epidemii de o puternică violență, au domnit multă vreme în locuri și orașe socotite pînă aici, ca regiuni foarte sănătoase ; și totuși, în acele locuri mulți au murit, iar alții au rămas cu o sănătate subredă, ruinați de boală pentru toată viața. În multe cazuri, chiar curțile lor conțin agenții distrugerii, care împrăștie în atmosferă otrăvuri ucigătoare, ce vor fi introduse în corp din aer, de familia respectivă și de cei din vecinătate.

EXACTA OBSERVARE A REGULILOR SĂNĂTĂȚII

Oamenii ar putea fi scăpați de o mulțime de suferințe, dacă toți ar contribui la prevenirea bolilor, prin stricta observare a legilor sănătății. Deprinderi stricte în ce privește curățenia trebuiesc observate. Mulți însă, pentru că se simt bine, nu caută să-și păstreze corpul în condiții sănătoase. Ei neglijează curățenia corpului lor și nu au grijă să-și țină îmbrăcămintea curată. Necurățenia ies mereu și în mod imperceptibil din corp, prin pori și dacă pielea corpului nu este ținută în stare curată, atunci

întregul corp se încarcă cu necurățeniei și otrăvuri și mai curînd sau mai tîrziu, se îmbolnăvește.

Dacă îmbrăcămintea ce este purtată nu este adesea spălată și mereu aerisită, ea ajunge îmbicsită cu necurățeniile date afară de corp, prin transpirația observată și cea neobservată. Iar dacă hainele și rufe'e purtate nu sînt des curățite de necurățeniile infiltrate în ele, atunci porii corpului nostru absorb iarăși necurățeniile date afară de el. Necurățeniile corpului, dacă nu se îndepărtează, pătrund iarăși în sine și otrăvesc corpul și mai ales organele interne.

Natura, pentru a se scăpa de aceste necurățenii, face un efort pentru a libera corpul. Acest efort produce temperatură și aceasta este numită boală. Dar chiar atunci, dacă cei aflați în această situație ar ajuta natura în eforturile ei, prin folosirea apei proaspete și curate, multă suferință ar fi înlăturată. Dar mulți, în loc de a face aceasta, și căutînd să îndepărteze materiile otrăvitoare din corp, introduc alte otrăvuri ucigătoare, ca prin ele, să dea afară pe celelalte.

Dacă fiecare familie și-ar da seama de foloasele obținute printr-o curățenie deplină, radicală, ei ar face eforturi deosebite, pentru a îndepărta orice impuritate de la persoanele lor, din casele lor, extinzînd eforturile la toate cele din jurul lor. Mulți lasă resturi de vegetale, și gunoaie să zacă în jurul casei. Ei nu-și dau seama de răul adus de aceste lucruri. Din ele se ridică meru miazme produse prin putrezire, iar acestea otrăvesc aerul. Prin inspirarea aerului stricat, sinele se otrăvește, plămîinii se îmbolnăvesc, și întregul corp suferă. Boli

dintre cele mai rele se produc prin inspirarea aerului infectat de aceste resturi în putrefacție.

DEASA ÎMBĂIERE

Persoanele sănătoase, n-ar trebui, pentru nimic în lume să neglijeze îmbăierea (spălarea corpului). Ele ar trebui să facă tot ce-i cu putință, pentru a face baie cel puțin de două ori pe săptămână. Cei ce nu sînt sănătoși, au impurități în sînge, iar pielea nu este într-o stare curată. Mulțimea porilor, sau gurile mici, prin care respiră corpul, devine încărcată și plină cu materie secretată de corp. De aceea pielea trebuie să fie cu îngrijire și bine curățită pentru ca porii să-și poată face lucrarea lor de a elibera corpul de impurități; de aceea persoanele slabe care sînt bolnave, au în mod hotărît nevoie de binefacerile și binecuvîntările îmbăierii de cel puțin, de două ori pe săptămână, și în mod obișnuit chiar mai mult decît este necesar.

Fie că persoana este bolnavă sau sănătoasă, respirația se face mai liber și mai ușor, dacă persoana obișnuiește să facă baie. Prin ea mușchii devin mai flexibili, corpul și mintea se înviorază, intelectul devine mai limpede și fiecare facultate devine mai vioaie. Baia liniștește nervii. Ea activează elimi-

nările prin transpirație, înteește circulația sîngelui, împinge picioarele din corp, și lucrează în mod favorabil asupra rinichilor și a căilor urinare. Baia ajută intestinelor, stomacului și ficatului, dînd energie și o viață nouă. Ea stimulează deasemenea digestia și în loc să slăbească corpul, el se întărește.

În loc să sporească primejdia de răcire, o baie bine făcută întărește corpul contra răcelii, pentru că se produce o circulație a sîngelui mai bună, iar organele interne care sînt mai mult sau mai puțin încărcate, sînt ușurate; pentru că sîngele este adus la suprafață și se produce o mai ușoară și regulată circulație a sîngelui prin toate vinele și arterele“.

UN SEMN EXTERIOR AL CURĂȚENIEI DINĂUNTRU

Creștinii trebuie învățați ca, chiar dacă sînt săraci nu trebuie să fie murdari, sau cu necurătenii pe corp sau în casele lor. Trebuie să se dea ajutor în această privință, aceluia care par a nu avea simțul și importanța curățeniei. Ei trebuie învățați că aceia care trebuie să reprezînte pe Înaltul și Sfîntul Dumnezeu, trebuie să-și țină sufletele lor nepătate, curate, și că această curățenie, trebuie extinsă la îmbrăcămintea lor și la totul din

casă, așa încît ingerii care-i slujesc să aibă dovada că adevărul (Evangheliei) a produs o schimbare în viață, curățînd sufletul și innobilînd gusturile. Aceia care, după ce au primit adevărul, nu dau pe față nici o schimbare în cuvinte sau comportament — în îmbrăcăminte sau în a'egerea prietenilor — trăiesc pentru ei și nu pentru Hristos. Ei nu au fost născuți din nou în Isus Hristos, spre curățire și sfințire.

Unii sînt foarte dezordonați în persoana lor. Ei trebuie să fie conduși de Duhul Sfînt, ca să se pregătească pentru viața de curățenie și sfințenie din cer. Dumnezeu spuse fiilor lui Israel cînd aceștia veniră la muntele Sinai, pentru a asculta proc'amarea Legii, că ei trebuiau să vină cu corpurile și hainele curate. Astăzi credincioșii Săi trebuie să-L onoreze prin obiceiuri de o deosebită curățenie și afînțenie.

„Creștinii vor fi judecați după roadele pe care le aduc. Adevăratul copil al lui Dumnezeu va fi curat și ordonat. În timp ce noi trebuie să ne ferim de împodobiri și găteli nenecesare, nu trebuie să fim în nici un caz neglijenți și indiferenți cu privire la felul înfățișării noastre. Totul în persoana și în căminurile noastre să fie plăcut și atractiv“.

Curierul Adventist

NI-E SCUMPĂ PACEA

Ni-e scumpă la toți pacea, izvor al fericirii,

Ce-aduce prosperare, în tot cuprinsul firii.

Ni-e scumpă la toți pacea, din inimi o dorim,

Toți o dorim fierbinte, spre ea toți năzuim

Ni-e scumpă la toți pacea, spre ea toți s-aler-

găm,

Și fiecare-n locu-i, spre pace să lucrăm.

Căci doar așa putea-va pacea să se mențină,

S-alunge vrajba care-ades de noi s-anină.

Ți-e scumpă ție pacea, izvorul fericirii,

Ce-aduce prosperarea în tot cuprinsul firii ?

Te scoală atunci degrabă și fă ce poți mai

bine

Să se mențină pacea, în lume și în tine.

Ni-e scumpă la toți pacea, spre ea toți s-aler-

găm,

Și fiecare-n locu-i, spre pace să lucrăm.

LUCRARI DE PRIMAVARA

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub soare își are ceasul lui“.
Ecl. 3, 1.

Cuvîntul Scripturilor ne prezintă învățături mînuite ce sînt un ghid călăuzitor la fiecare pas al vieții, „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“.

Timpul ce-l avem în fața noastră ne arată că ne găsim în fața anotimpului de primăvară, cînd în natură viața începe din nou să pulseze cu putere.

Februarie și Martie, ultima lună de iarnă și prima din anotimpul primăverii aduc cu ele griji și preocupări deosebite, căci de acum sezonul lucrărilor agricole începe în toată amploarea lui.

În februarie, în toate gospodăriile trebuie să se termine repararea mașinilor și uneltelor. Tot acum se face și proba mașinilor de semănat. În întreprinderile agricole socialiste se discută în adunarea generală planul campaniei de însămînțări de primăvară.

Tot în luna februarie, în livadă se scutură pomii de zăpadă și poleiul de pe ramuri și se dezăpezesc pomii întroieniți, dacă este cazul. Se controlează și se reface apărătorile împotriva rozătoarelor. Se continuă distrugerea ciururilor de omizi și se face stropitul de iarnă al pomilor. Se completează golurile la plantațiile făcute în toamnă.

În cultura mare se continuă controlarea și îngrijirea culturilor de toamnă. Pe semănăturile de toamnă și în mod deosebit pe grâu, se aplică îngrășăminte chimice (azotat și superfosfat) sau urină de grajd diluată (subțiată) în apă.

Odată cu venirea zilelor călduroase, cînd zăpada începe să se topească, iar apa stagnează pe semănături, atunci se fac șanțuri de scurgere pentru îndepărtarea prisosului de apă. Cînd pămîntul începe a se zvînta, se face grăpatul semănăturilor de toamnă, de-a curmezîșul lanului, iar atunci cînd avem semănături dezrădăcinate se face tăvălugitul, cu tăvălugi ușori.

Dacă timpul permite, se face semănatul în „ferestrele iernii“ al plantelor rezistente la frig: cereale păioase de primăvară (grâu, orz, ovăz), mazăre, floarea soarelui. Se însămînțează toate culturile din epoca I în cursul lunii martie, în ordinea urgenței: grîul, ovăzul, secara, mazărea, bobul, linte, lucerna, trifoiul, rapița, muștarul, ș.a. Spre sfîrșitul lunii se seamănă: sfecla, năutul, floarea soarelui.

În grădina de legume, se continuă stringerea bălegarului pentru răsadnițe, se face aprovizionarea cu substanțe pentru combaterea bolilor și a dăunătorilor plantelor legumicole și cu îngrășăminte minerale. Se seamănă conopida și varza tipurile. Se procedează la iarovizarea cartofilor timpurii și a semintelor de morcovi, ceapă, spanac, salată, ardei, vinete etc.

Se refac canalele de irigație. Dacă pământul este dezghețat, se începe semănatul ridichiilor de lună, al salatei, al cepei de arpagic, al rădăcinoaselor, spanacului și mazării, direct pe straturi. Se repară și completează inventarul de grădină.

În luna martie se seamănă în răsadnițe pătlăgele roșii, ardei și vinete. Iar spre sfârșitul lunii se seamănă castraveți, dovlecei și pepeni galbeni. Se continuă iarovizarea cartofilor pentru culturile tim-

purii și semitimpurii. Se pregătește terenul pentru semănăturile și plantările în câmp. Se îngrijesc semănăturile de toamnă; se fac șanțuri și rigole de scurgere în cazul stagnării apei pe semănături; după zvintare semănăturile se prășesc curățându-le de frunzele uscate sau putrede etc.; concomitent se face îngrășarea suplimentară a acestor culturi.

În luna martie, asolo unde mai există zăpadă în jurul pomilor, se presează cu picioarele din timp în timp, sau dacă este posibil se acoperă cu paie sau bălegar păios; se continuă lucrările de curățire și igienă. Se continuă și se termină cu tăierile de formare a coroanei. Se altoiesc pomii sălbatici și se supraaltoiesc cei din soiurile mai bune.

În legătură cu creșterea animalelor, se scot din brana animalelor nutrețurile voluminoase (sfecla și șrotul) și se reduce nutrețul insilo-

zat. Se are în vedere îngrijirea sănătății vitelor. În martie, fiind luna cu cel mai mare număr de nașteri, trebuie să se dea o deosebită atenție nou-născuților. Animalele de muncă să fie cât mai rațional folosite. De asemenea se îngrijește barnașamentul. Se procedează la vaccinarea bovinelor și a cailor contra dalacului.

În toate aceste lucrări se ne dovedim destoinici și barmici lucrători, fie că ne aflăm pe ogoarele gospodăriilor proprii, fie că lucrăm pe ogoarele obștei, ale gospodăriilor colective. Tot ce găsește mina ia să facă, să facă cu toată puterea, spune Cuvîntul Domnului. Roadele se vor dovedi atunci a fi bogate și binecuvîntarea cerului va fi asupra celui ce lucrează cu tragere de inimă. Să nu uităm că toate își au vremea lor și fiecare lucru de soare își are ceasul lui.

REDACTIA

AERISIREA ȘI EXERCIȚIILE CORPORALE

Aerul, este unul din marile daruri ale lui Dumnezeu date omului. În adevăr, viața sa, depinde de aer. Omul poate trăi zile întregi fără hrană, și chiar fără băutura, dar fără aer, el nu poate trăi decât numai câteva minute. În mijlociu, omul folosește cca. 85 metri cubi de aer în fiecare oră. Acest aer duce plămînilor săi, ca și întregului său corp, oxigenul necesar. El este apoi dat afară din corp încărcat cu impurități. O cameră, conține în mijlociu circa 45 metri cubi de aer; aer ce este suficient unei singure persoane timp de o jumătate de oră. Aceasta, arată cât de necesară este circulația liberă a aerului în camera de dormit, în sălile de școală, și în toate salile unde au loc adunări. Multe s-au spus în scrierile Spiritului Profetic cu privire la nevoia și valoarea liberei circulații a aerului în camerele de locuit, de orice natură ar fi acestea. Aceste afirmații sînt foarte valoroase. În această privință citim:

INFLUENȚA AERULUI CURAT

Aer, aer, acest prețios dar al cerului, pe care toți îl pot avea, vă va binecuvînta cu influența lui înviorătoare, dacă nu-i veți refuza intrarea. Ziceți-i „bun venit”, cultivați dragostea față de el, și el se va dovedi a fi un prețios calmant pentru nervi”.

„Pentru a fi păstrat curat, aerul trebuie să fie într-o continuă mișcare. Influența unui aer proaspăt, curat, asupra singelui, este că el face ca singele să circule sănătos prin tot corpul. El înviorază corpul, și îi dă tărie și sănătate, și în același timp influența lui este negreșit simțită și asupra minții, dîndu-i un mare grad de liniște și seninătate. El trezește pofta de mîncare și face digestia bună, aducînd un somn profund și înviorător”.

RESPIRAȚIA ADINCA

Pentru a avea singe bun, trebuie să respirăm bine. Inspirația adîncă de aer curat, care umple plămîinii cu oxigen, curăță singele. Ea dă singelui o culoare vie, și îl trimite, ca pe un cununat dătător de viață, în toate părțile corpului. O bună respirație liniștește nervii, stimulează pofta de mîncare și face ca digestia să fie perfectă. Ea aduce un somn sănătos și înviorător”.

SUPERSTIȚII CU PRIVIRE LA AERUL NOPTII

Frica de aerul nopții duce pe mulți să închidă ușile și ferestrele pentru timpul somnului. Acest obicei contribuie mult la slăbirea corpului și-l face să devină o ușoară pradă

bolilor, în special a bolilor de plămîni.

„Mulți au fost învățați din copilărie că aerul nopții este vătămător sănătății, și de aceea trebuie exclus din camerele lor. Spre răul lor, ei închid ferestrele și ușile camerelor lor de dormit, pentru a-i feri de aerul nopții, despre care ei spun că este vătămător sănătății. În privința aceasta ei se înșeală. În răcoarea serii, va fi necesar să se păzească de răceală învelindu-se mai bine; dar ei trebuie să dea plămînilor lor aer... Mulți sînt suferinzi din cauză că ei refuză a primi în camerele lor aerul curat în timpul nopții. Aerul liber și curat al cerului este unul din cele mai bogate binecuvîntări de care ne putem bucura”.

CAMERELE DE DORMIT

Camerele care nu sînt expuse luminii și aerului, devin igrasioase. Paturile și lenjeria lor adună umezeala, și atmosfera din aceste camere este otrăvită, pentru că ea nu a fost curățită de lumină și aer.

„În mod deosebit, camerele de dormit ar trebui să fie bine aerisite și atmosfera făcută sănătoasă prin lumină și aer. Storurile trebuie să fie ridicate cît mai multe ore în fiecare zi, perdelele date la o parte, iar camera bine aerisită. Nimic nu trebuie păstrat în cameră, chiar pentru un scurt timp, care ar putea strica aerul.

Camerele de dormit trebuie să fie mari, și aranjate în așa fel încît aerul să circule prin ele zi și noapte. Cei ce au exclus aerul nopții din camerele lor de dormit, trebuie imediat să înceapă să-și schimbe această purtare a lor. Ei trebuie să lase ca aerul să pătrundă puțin cîte puțin, și să mărească circulația lui pînă vor ajunge să-l suporte vara ca și iarna, fără nici un pericol de a răci. Plămîinii, pentru a fi sănătoși, trebuie să aibă aer curat.

Cei ce nu au o liberă circulație a aerului în camerele lor în timpul nopții, se scoală de obicei istoviți și agitați, și nu cunosc cauza. Cauza era lipsa aerului, aerului necesar, pe care îl cerea întreg corpul, dar care nu putea fi primit.

Cînd se scoală dimineața, multe persoane ar avea de cîștigat, dacă s-ar spăla pe corp cu un burete ud, sau dacă e mai agreabil, cu mîna udă, cu cel puțin un lighean de apă. Aceasta, va îndepărta necurătenii de pe piele. Apoi cele ale patului trebuie să fie luate bucată cu bucată și expuse la soare. Ferestrele trebuie să fie deschise, storurile ridicate, iar aerul să fie lăsat să circule liber cîteva ore, dacă nu toată ziua, prin camera de culcare. În felul acesta, patul și așternutul se va aerisi bine, iar necu-

rătenile vor fi îndepărtate cu totul din cameră”.

RACELILE ȘI AERUL PROASPAT

Mulți trăiesc cu ideea greșită că, dacă au răcit, ei trebuie să oprească cu grijă pătrunderea aerului de afară și să mărească temperatura camerei lor, pînă la o căldură excesivă. Corpul ajunge deranjat, porii se închid din cauza continuei transpirații, și organele interne suferă din cauză că singele a fost împins de la suprafața corpului și aruncat asupra lor. În acest timp dintre toate, plămîinii nu trebuie lipsiți de aer proaspăt și curat. Dacă aerul curat este toldeana necesar, cu atît mai mult este necesar, cînd vre-o parte a corpului este bolnavă, de exemplu ca: plămîinii sau stomacul”.

EXERCIȚII FIZICE

Omul a fost creat nu ca să stea nemișcat, ci să fie o ființă vie și activă cu mintea și cu corpul. Prima poruncă dată lui Adam și Evei, atunci cînd Dumnezeu i-a binecuvîntat după creierea lor, a fost: „Creșteți și vă înmulțiți, umpleți pămîntul și stăpîniți-l”. Lor li s-a dat și un cămin: „Și Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului, ca să o lucreze și să o păzească”. Cum urmașii lui Adam aveau să se întindă afară din Eden, este evident că acel cămin edenic, avea să le fie un model și supunînd pămîntul, să-l aducă în această stare de frumusețe edenică.

Deși păcatul a împiedecat pentru un timp realizarea planului lui Dumnezeu, acest plan nu a fost schimbat. Dumnezeu încă cere ca familia umană să nu-și petreacă timpul ei în lenevie, ci într-o ocupațiune rodnică. Desigur, stările ce au urmat pe acest pămînt, datorită neascultării omului, a făcut munca și mai necesară pentru el. Păcatul lui Adam a adus asupra pămîntului blestemul păcatului, și s-a declarat că în sudoarea frunții va mîncă el produsele pămîntului, în toate zilele vieții sale. „Spini și pălămidă va crește; iar tu vei mîncă iarba cîmpului”.

Dar el se va împărtași de roadele pămîntului, numai ca rezultat ai muncii sale serioase. „În sudoarea frunții tale vei mîncă pîinea”. În aceste cuvinte a fost profetizată viața de muncă, în lupta pentru existență, care a marcat istoria familiei umane începînd din acel timp. Dar munca a adus de asemenea binecuvîntare și răsplată. Ea a prevenit în mare măsură excesele și abuzurile care urmau păcatului. Ea s-a dovedit a fi un antidot o contraotravă pentru bolile mintale și fizice, produse din cauza păcătuirii.

Munca a adus binecuvântări nespuse familiei umane din punct de vedere fizic. Ea a întărit organismul, și i-a dat vigoare și rezistență. Cea mai sănătoasă formă a exercițiilor fizice trebuie găsită în munca fizică folosită. Agricultorul, țimplarul și cei ocupați într-un serviciu ce cere mișcare în aer liber, n-au nevoie să dea multă atenție la alte forme de exercițiu, în afară de cele care vin în legătură cu munca lor. Nu tot astfel însă stau lucrurile cu muncitorii angajați într-o muncă sedentară, sau cu aceia al căror serviciu îi ține între patru pereți. Aceștia au nevoie să dea o deosebită atenție exercițiilor fizice, pentru dezvoltarea fizicului și a mușchilor, pentru ca să echilibreze cu eforturile mintale, care vin ca o parte a serviciului lor zilnic. În scrierile Spiritului Profetic se stăruiește foarte mult asupra acestor exerciții. În legătură cu aceasta prezentăm cele ce urmează :

INACTIVITATEA ȘI SLABICIUNEA

Exerciții moderate zilnice, vor da tărie mușchilor, căci fără de exerciții mușchii devin slabi și moleșiți. Prin exerciții active în aer liber în fiecare zi, ficatul, rinichii și de asemenea plămîni vor fi întăriți pentru a-și face lucrarea lor. Aduceți în ajutorul vostru puterea voinței, care va rezista frigului și vă va da putere sistemului vostru nervos. Într-un scurt timp vă veți da într-atît seamă de binefacerile mișcărilor și ale aerului curat, încît nu veți mai trăi fără aceste binecuvântări. Desigur, noi putem trăi mult mai mult fără hrană, decît fără aer, care este hrana pe care Dumnezeu a dat-o pentru plămîni noștri. De aceea, nu socotiți aerul ca un inamic, ci ca o prețioasă binecuvîntare de la Dumnezeu".

„Cînd vremea permite, faceți tot posibilul să mergeți în aer liber în fiecare zi, vara și iarna. Dar îmbră-

cămîntea, trebuie să fie potrivită pentru aceasta, iar picioarele să fie bine aparate. O pîmbare, chiar iarna, va fi mai mult binefăcătoare pentru sănătate, decît multe medicamente. Pentru cei ce pot merge, plimbarea este preferabilă călăritului. Mușchii și vinele sînt mai bine puse în situațiunea de a-și face lucrarea lor. Vitalitatea care este atît de necesară sănătății, va spori. Plămîni, vor avea activitatea de care au nevoie, căci este imposibil să ieși în aerul întăritor al unei dimineți de iarnă, fără să-ți umpli plămîni".

ODIHNĂ ȘI CUMPARARE ÎN MUNCA

Deși munca este rînduită pentru om, iar exercițiul sub o formă oarecare este absolut necesar pentru menținerea sănătății și puterii, odihna și recreierea sînt în egală măsură necesare.

Trebuie să fie cumpătate în muncă, tot așa ca în orice lucru. Dumnezeu în marea Sa bunătate, ne-a dat noaptea, — cînd în mare măsură toată natura se odihnește, — ca timp de reimprospătare a ființei umane, prin folosirea aerului curat.

Orele de odihnă, în mod deosebit în timpul nopții, trebuie păstrate cu scumpătate. Somnul, este marele regenerator natural. Unii chiar se roagă lui Dumnezeu, să le dea sănătate și putere, pe cînd ei în mod permanent calcă legile vieții, prin faptul că neglijează să-și ia timp de odihnă și recreație după efortul muncii.

Oricine calcă legile sănătății trebuie să fie într-o măsură mai mare sau mai mică un suferind. Dumnezeu, ne-a înzestrat cu puteri corporale care vor fi necesare în diferite perioade ale vieții noastre. Dacă noi epuizăm aceste forțe prin sforțări peste măsură, vom ajunge odată la ruină. Capacitatea noastră de muncă va fi micșorată, dacă nu ne vom pierde chiar viața".

„Părinții să rezerve serile pentru familiile lor. Lăsați la o parte grijile și necazurile zilei de lucru. Soțul și tatăl, va cîștiga mai mult, dacă va face ca o regulă, a nu strica fericea familie sale, aducînd necazurile ocupației sale în familie, producînd nervozitate și necaz. El poate avea nevoie de sfatul soției sale în probleme dificile, și amîndoi trebuie să obțină ajutor în necazurile lor printr-o împreună căutare după înțelepciunea lui Dumnezeu. Dar, a ține mintea încontinuu concentrată asupra lucrului de fiecare zi va dauna sănătății, atît minții cît și corpului.

„Petreceți serile într-un mod cît mai plăcut cu putință. Faceți căminul să fie un loc în care buna dispoziție, curtoazia și iubirea să locuiască. Aceasta, îl va face atractiv pentru copii. Dacă părinții sînt încontinuu turburați, iritați și totdeauna gata de a găsi greșeli, copiii se vor face părtași de acelaș spirit de nemulțumire și discordie, și căminul va deveni cel mai mizerabil loc din lume. Copiii găsesc mai multă plăcere printre străini printre copii rău educați pe străzi sau în alte locuri rele, mai degrabă decît în cămin".

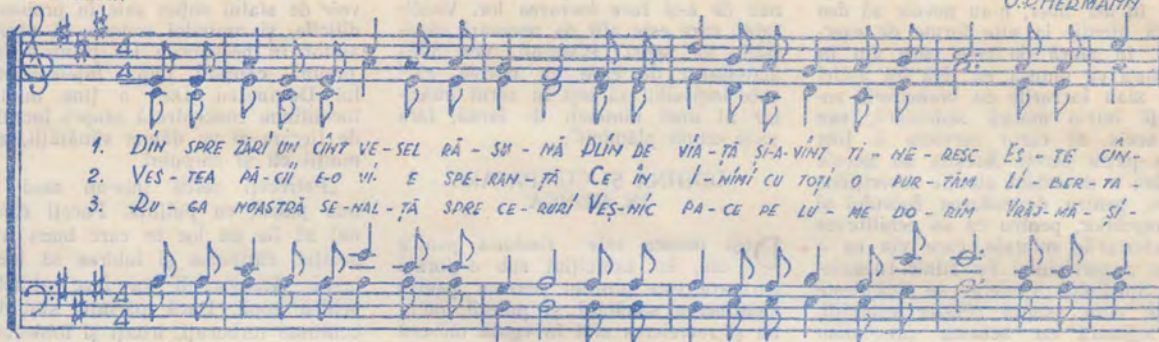
„Toate acestea pot să fie evitate dacă, cumpătarea ar fi practică în toate lucrurile, iar răbdarea ar fi cultivată. Stăpînirea de sine din partea tuturor membrilor familiei, va face căminul aproape un paradis. Faceți căminul vostru cît mai plăcut cu putință. Faceți ca copiii voștri să găsească în cămin, locul cel mai atractiv de pe pămînt. Inconjurați-i cu o astfel de influență, încît ei să nu-și caute bucuria în altă parte, și nici să nu cugete la vicii. Dacă viața de cămin este ceea ce ar trebui să fie, obiceiurile formate acolo, vor fi puternice întărituri împotriva asalturilor ispitei, atunci cînd tinerii vor părăsi acoperămintul căminului, pentru a pași în luptele vieții".

Cîntecul Făcii

C. HERMANN

O. D. HERMANN

1. DIN SPRE ZĂRI UN CÎNT VE-SEL RĂ-SU-MĂ DLIN DE VIA-ȚĂ S'A-VÎNT TI-NE-REȘ ES-TE CÎN-
2. VES-TEA PĂ-CII E-O VI-E SPE-RAN-ȚĂ CE ÎN I-NIMÎ CU TOȚI O PUR-TĂM LI-BER-ȚĂ-
3. DU-GA NOASTRĂ SE-NAL-ȚĂ SPRE CE-RURÎ VEȘ-NIC PA-CE PE LU-ME DO-RÎM VRĂJ-MĂ-ȘI-

TEC DE PA-CE-A-DU-NĂ DE DO-POA-RE ȘI LEN-FRĂ-ȚESC DA-CE DIN VEȘ-NI-
TE A-DU-CE ȘI VIA-ȚĂ DE A-CE-EA CU TOȚI CÎN-TĂM: DA-CE BU-NĂ-N-VO-
A DÎS-M-RĂ DE-A-RU-RURÎ ȘI CA FRA-ȚII SĂ NE U-NIM DA-CE ȘI FE-RÎ-

CÎ-E SPRE NOI CO-BOA-RĂ AZI!
I-RE LU-MEA SĂ O U-NEȘTI! CA DU-RURÎ S-A-VEM PA-CE PE LU-ME
CÎ-RE VIA-ȚĂ S-O LU-NI-NEȘTI!

TOTI CÎN-TĂM CU-A-VÎNT SĂ FÎ-E NU-MAI DA-CE PE LU-ME ȘI PE-N-TRERG DĂ-MÎNT